

Gärna en rejäl pension – även för professorer!

Pensionsfrågan för kombinationsanställda läkare (professor/överläkare och universitetslektor/överläkare) har varit en sällsynt svår nöt att knäcka. Det som för övriga anställda är en självklarhet, en bra pension efter ett långt yrkesliv, är för denna

dan 2002 arbetat mycket aktivt för att reda upp pensionsfrågan. Den har tagits upp dels informellt, dels formellt, med arbetsgivarna före, under och mellan de avtalsrörelser som bedrivits under senare år. Frågan var t ex uppe i årets statliga avtalsrörelse, men åter utan att kunna lösas.

**Anders Ekblom
Hans Hjelmqvist**
ledamöter i Läkarförbundets centralstyrelse

yrkesgrupp allt annat än självklart.

I samband med införandet av ett nytt statligt pensionsavtal 1991 upphörde befattningsarvodet (arvodet för överläkardelen) att vara pensionsgrundande. På initiativ av Läkarförbundet utfärdade Finansdepartementet en förordning som för ett år i taget reglerade denna del av pensionen.

Förordningen upphörde dock 2003, då staten inte längre ville stå för hela pensionskostnaden utan ansåg att landstingen skulle ta sin del. Resultatet blev att professorer/lektorer med kombinationstjänst – den grupp som enligt universiteten och landstingen har en nyckelroll inom klinisk forskning – av samma arbetsgivare förvägras en anständig pension.

Frågan kan tyckas lätt att lösa, tekniskt sett är den det – det krävs bara ett avtal mellan de två arbetsgivarna, men ändå har den varit synnerligen svårlöst. Trots att båda arbetsgivarna framhåller hur viktig denna arbetsgrupp är, har situationen upplevts som ett Kafka-liknande tillstånd av de individer som drabbats eller är i farozonen att drabbas. Det har inte gått att få svar från arbetsgivarna om hur de kombinationsanställdas pension blir.

Från Läkarförbundets sida är det självklart att professorer och lektorer anställda på kombinationstjänster skall ha en pension som är relaterad till deras totallön. Det kan knappast öka dessa tjänsters attraktionsvärde om det inte erbjuds en tillfredsställande pensionslösning. Läkarförbundet har därför alltse-

I årets kommunala avtalsrörelse skedde dock en vändpunkt i och med att det har skrivits in en protokollsanteckning, där Landstingsförbundet förbinder sig att stå för sin del av pensionskostnaderna samt att se till att avtal mellan berörda universitet och landsting är färdiga senast 30 september 2005.

Emellertid är finansieringen på den statliga sidan alltför oklar. Detta beror på att staten ännu inte gått in med ökade anslag till universiteten, varför resultatet kan bli ökade besparingar i en redan kärv ekonomi. Trots detta är det ett anständighetskrav att universiteten – med eller utan dessa statliga medel – skriver på avtalen med landstingen.

Förutom den mycket negativa goodwill som arbetsgivarnas hantering har gett upphov till hos de anställda återstår nu också frågan om retroaktiviteten för åren 2003 och 2004. Den bästa lösningen vore där att landstingen står för 2004, samt att man från statens sida återinför den tillfälliga pensionsförordningen även för år 2003.

Om detta genomförs snabbt, helst före sommaren, är åtminstone de tekniska lösningarna klara. Hur mycket denna fråga har kostat i minskat förtroendekapital bland de kombinationsanställda professorerna/lektorerna återstår dock att se.

anders.ekblom@slf.se
hans.hjelmqvist@slf.se

För bättre tillgänglighet

II Sveriges sjukvård är högklassig tack vare en enastående sjukvårdspersonal. Det stora problemet är tillgängligheten, skriver åtta moderata landstingspolitiker med landstingsrådet Gustav Nilsson i spetsen i Blekinge Läns Tidning:

Nyklipp

»Det krävs ett målmedvetet arbete runt om i Sveriges landsting som öppnar för en mångfald av vårdgivare inom sjukvårdens alla områden. Det handlar om att ge personal möjlighet att ta över verksamhet, samt att tillåta fler fristående alternativ inom vården.

För att möjliggöra en sådan utveckling måste de förbud och stopplagar som förhindrar de fristående alternativen avskaffas.

I något längre perspektiv ser vi en statlig finansiering av sjukvården. Syftet är att nå ett fungerande och hållbart sjukvårdssystem, som bättre samlar resurserna, skapar bättre vårdmöjligheter för patienter och bryter ned dagens onödiga gränser inom vården. Därmed avskaffas landstingen.« •

Varför så lite forskning om de apatiska barnen?

II Norrländska Socialdemokraten oroar sig på ledarplats för den stora okunskap som finns kring de apatiska barnen i Sverige och för den bristfälliga forskningen i ämnet:

»Tyvärr tror många människor i vårt land att de apatiska barnen inte alls lider, att de bara låtsas. Men deras lidande är en realitet i Sverige. En realitet som svenska politiker och myndigheter måste göra allt de kan för att hantera och förebygga.

Bland de undersökningar och försök till förklaringar som finns tas bland annat den svenska migrationsbyråkratin upp som en tänkbar nedbrytande faktor. Oavsett om det är den svenska byråkratin som gör barnen sjuka eller inte kvarstår trots allt faktum; hanteringen av asylärenden måste förbättras. Att processen är ofullständig behöver vi inte någon vidare forskning för att kunna konstatera.« •